

*Aventurile lui Nu-Motanul la curtea
zmeului Ca-Fe-Mini*

Florica Bud

Există în lumea basmului anumite tipare ce rămân, depășind granițele timpului și ale spațiului. Personaje tipice, situații tipice care repetă niște arhetipuri coborâtoare din negura vremii. Cu toate acestea însă fiecare perioadă își are propriile sale basme. Dovadă stă această poveste despre aventurile lui Nu-Motanul la curtea zmeului Ca-Fe-Mini pe care Florica Bud ne-o deapănă cu grație și nu fără un anumit simț al umorului.

Povestea aceasta a fost scrisă într-o vreme în care oamenii iau prea adesea fantasmale drept realități. Aceasta nu pentru că sunt visători, ci pentru că sunt suspicioși. Bănuiala că îndărătul celor bune, ele însele puține la număr, se află păienjenitul celor rele a devenit o boală a sufletului. Încrederea se destramă ca o pânză subțire și credința se presară ca un fard strident pe un obraz obosit. În această lume nouă și tristă, Florica Bud ne deschide larg brațele poveștilor sale. În această a doua carte a sa aflăm că, dimpotrivă, uneori lucrurile nu sunt atât de rele cum par și că ceea ce se zicea a fi o grozăvie s-a adeverit a fi un miracol la îndemâna unor copii conștiincioși.

*Zmeul **Ca-Fe-MINI** este cel mai cumsecade zmeu pe care l-ai aflat vreodată, Cititorule, în poveștile copilăriei. El este totuși, la rândul său, păstrătorul unei taine pe care o spune numai copiilor: prin cunoaștere, orice aparență, chiar și monstruoasă, poate fi îmblânzită. Iar copilul de azi, care zărește lucruri pe care părinții săi nici nu le-au visat, poate fi prieten al zmeului **Ca-Fe-MINI** numai dacă îl urmează pe această cale.*

*E o poveste pentru copii, dar și pentru părinții lor. O poveste care poate fi spusă la gura sobei, dar și la gura caloriferului. O poveste care arată că fiecare timp își poate crea basmele sale. Dar care arată, totodată, că timpul însuși este un basm uriaș în care binele învinge răul, iar dorința de cunoaștere alungă întunericul și îmblânzește demonii. Precum zeul **Ca-Fe-MINI**, acest centaur Chiron al înțelepciunii cibernetice.*

Varujan Vosgarian

Capitolul I

*Nu-Motanul față-n față cu o răpire
ca-n poveste*

A fost odată un împărat. Ursitele l-au botezat Aproape-Împărat. Era un împărat obișnuit: nici bun, nici rău; nici frumos, nici urât.

Plusurile îi erau egale cu minusurile. Deci unu pe unu, doi pe doi, trei pe trei și așa mai departe, căci povestea lungă este.

Dimensiunea sa umană și cea împărătească nu prevesteau prin ceva anume că împăratului i se putea întâmpla vreun rău în momentul următor. Nici măcar sfetnicii lui cei mai credincioși nu l-au putut preveni din timp. Ba, mai mult, astrologul de la curte i-a anunțat încă de dimineață o zi liniștită, fără nici o urmă de vrăjmaș pe cerul împărăției. Rămânând vorba între noi, savantul respectiv, care nu este altul decât Nu-Motanul, avuse – ce-i drept – o

mică presimțire, dar domnia sa ținea prea mult la împărat ca să-l poată înnoura de dimineată cu posibile griji. Cele două inimi de leu, pe care le înghițea zilnic între al doilea și al treilea cântat al cocoșului, s-au luat la hartă, fără să-și recunoască una alteia prioritățile în burta sa.

- Semn rău, își spuse Nu-Motanul, gândindu-se că logodnica sa, Da-Miorlau, va amâna iarăși nunta. Clopotul de la curte îl trezi din visare, și amânându-și grijile personale, plecă în grabă spre palatul împărațesc. Pe lângă faptul că era sfetnicul preferat al Măriei Sale, Nu-Motanul mai era și translatorul curții. El primea, încă de la prima oră, soliile venite din cele patru zări. Pe lângă limba sa maternă, adică, limba miau, el mai cunoștea încă treisprezece limbi. Nu ajunse bine la castel, că fu luat pe sus și dus în grabă la împăratul care, în straie de noapte, cu părul vâlvoi, zăcea fără putere într-un colț al tronului. Nu-Motanul, zăpăcit, nu înțelegea nimic din ce bolborosea Măria Sa. Într-un târziu, și după ce decodifică semnele disperate ale împăratului, el înțelese că cei doi copii ai familiei împărătești au dispărut.

Ba, mai mult, au fost răpiți de un zmeu ce avea o faimă foarte proastă prin partea locului. Era vorba de zmeul Ca-Fe-MINI. Acest zmeu a înrobii mulți copii de împărat. Chiar dacă erau salvați de părinții lor, rămâneau scelvii lui. De aceea exista atâtea durere la curtea lui Aproape-Împărat. Primul își reveni Nu-Motanul, care își permise să-i sugereze împăratului să dea sfoară în țară și să cheme pe toți voinicii să ajute la căutarea celor doi copii. Pe codană o chema Ro-Rază-Luminoasă, iar pe flăcău Al-Copil-Minune. Nu-Motanul făcu tot ceea ce se face la curtea unui împărat în momente ca acestea. Apoi o liniște grea s-a așternut peste curtea împărătească și peste toată împărăția. Toate inimile supușilor și curtenilor erau alături de inimile împăratului și împărătesei. Mai puțin una din cele două inimi ale lui Nu-Motanul, care parcă o luase razna, spre disperarea stăpânului ei. Dar ce poți să aștepti de la o inimă de leu, aflată într-un piept de motan și înghițită între al doilea și al treilea cântat al cocoșului împărătesc. Nu este de

mirare că, în aceste condiții, Nu-Motanul dorea să depună – inima, bineînțeles – cât mai repede la picioarele domniței sale Da-Miorlau.

Dar va trece prin multe peripeții motanul cu cele două inimi ale sale până când i se va îndeplini dorința...

Capitolul II

Sub semnul lui Nu-Linie

După ce RO și AL au fost răpiți, curtea împăratului a rămas pustie. Mulți voinici au plecat în căutarea copiilor de împărat, dar fie că nu s-au mai întors niciodată, fie că s-au întors fără nici un rezultat. Atunci Nu-Motanul își luă cele două inimi în dinți și ceru voie împăratului să meargă în căutarea celor doi copii ai săi. Măria Sa se îndureră și mai tare la gândul că va rămâne și fără sfetnicul lui cel mai bun. În sinea lui, împăratul nu-i dădea nici o șansă lui Nu-Motanul, dar, la insistențele acestuia, îi dădu binecuvântarea.

Se ținu un mare „sfat”. Sfat la care au participat toți vrăjitorii și vrăjitoarele curții. Urma să se hotărească sub ce formă să pătrundă Nu-Motanul în împărăția zmeului Ca-Fe-MINI. Propunerile au fost ca Nu-Motanul să fie transformat în punct, semn al întrebării, semn al mirării, paranteză mică, dreaptă sau

acoladă. După lungi dezbateri, vrăjitorul-șef, Negru-La-Pătrat, a hotărât că singurul mod de a pătrunde ușor, comod și fără riscuri este sub formă de semn de exclamării alungit. Pentru protecția lui, Nu-Motanul trebuia să-și pună punctul în buzunar. După vrăjile de specialitate, Nu-Motanul trebuia să-și pună punctul în buzunar. După vrăjile de specialitate, Nu-Motanul s-a transformat într-un semn de exclamare, cu punctul în buzunarul de la piept, buzunar frumos brodat, având cusută propria sa monogramă de către o vrăjitoare ce îl descânta în timpul acesta. Apoi Nu-Motanul a fost colorat într-o culoare cât mai plăcută ochilor. Acum nu le rămânea vrăjitorilor altceva de făcut decât să-l boteze. L-au numit, codificat, Nu-Linie. Nu voiau să-și ridice ceata pisicilor, în frunte cu Motanul-Treci-Strada-Dacă-Îți-Dă-Mâna, în cazul că ar boteza un semn de exclamare cu numele unui motan.

Capitolul III

La drum cu Nu-Linie

După ce și-a luat rămas bun de la Aproape-Împărat și de la ceilalți sfinți și curteni, după ce îi jură credință veșnică logodnei sale Da-Miorlau, Nu-Linie controlează dacă punctul este la locul său, își luă cartea cu vrăji și porni la drum. Cartea cu vrăji o primise în dar de la vrăjitoarea verde care gătea mâncăruri vrăjite pentru spiriduși buni. Dacă Nu-Linie va amesteca două rețete cu număr par cu a doua jumătate a rețetei de pe prima jumătate a paginii următoare, va obține niște bucate fermecate, bucate ce îl vor ține în fruntea Topului Primilor Zece Vrăjitori. Având toate aceste bogății, Nu-Linie ajunse la trecerea de pietoni de la capătul pământului, trecere ce parafrazează o celebră expresie a unei și mai cunoscute preotese:

„De veți trece, nu vă veți întoarce.
De veți trece, nu vă veți întoarce.”

Nu-Linie nu se înspăimântă de dedesubturile acestor cuvinte și trecu pe tărâmul celălalt fără să stea pe gânduri. Ba, mai mult, plictisit de micile capcane ce marchează trecerea de pe un tărâm pe altul, dădu impresia unui ochi avizat că ar dori să fluiere sau chiar să sară într-un picior. Dar renunță la toate acestea în favoarea altei ghidușii: scoase limba și dădu cu tifta unui potențial vrășmaș de pe tărâmul zmeilor. Dar își reveni, luând mutra unui om grav în căutare de zmei cu care să se războiască. Totul era pustiu în jurul său și cu cât înainta în necunoscut, se felicita că avuse prezența de spirit și își păstrase aidoma inimile.

Căci un viteaz cu două inimi face mai mult decât un zmeu cu șapte capete.

Capitolul IV

Nu-Linie pe tărâmul zmeilor

Tărâmul celălalt nu se deosebea prea mult de tărâmul altor povești. Doar o anumită dezordine trăda trecerea lui Greuceanu, Budulea Taichii și a altor voinici care trecuseră pe aici să-și facă stagiul de Feți-Frumoși. Stagiul însemna, pe vremea aceea, eliberarea a cel puțin unei prințese, fată sau soră de împărat, uciderea a cel puțin un zmeu cu cel puțin un cap, eliberarea măcar o dată a Soarelui, Lunei și stelelor furate de către zmei și smulgerea unei bucățele de carne din locul preferat de pasărea măiastră. Pasărea măiastră urma să ducă perechea fericită pe tărâmul oamenilor.

Nu-Linie se gândea cu nostalgie la acele vremuri și se visa salvând-o pe Da-Miorlau din ghearele zmeului Ca-Fe-MINI. Dar, din păcate, zmeii nu mai răpeau fete de împărat. Și aceasta pentru că ele nu mai aveau acea frumusețe, gingășie și feminitate cu care

zmeii erau obișnuiți și despre care bunicii lor povesteau cu evlavie. De când zmeii și-au făcut centrale atomo-nucleare pentru producerea curentului electric, nu mai era nevoie să răpească Soarele și Luna. Nu-Linie spera totuși să fie și pentru el ceva de lucru, ca să se întoarcă acoperit de glorie la pufoasa lui Da-Miorlau.

După ce se obișnuie cu tărâmul celălalt, Nu-Linie se înscrie pe cărare pe care trebuie să circule, cărare ce îi fusese indicată de CA-LI, sora mai mare a zmeului Ca-Fe-MINI. A mers mult, zi de vară până-n seară, până a ajuns la o barieră. Aici îl aștepta o altă zmeoaică, sora mijlocie a zmeului. Ea l-a întrebat direct dacă știe să scrie și să citească. Căci dacă nu, ar fi bine să facă cale înapoi, altfel – știți, cum spune povestea – unde-i stau picioarele îi va sta capul.

Capitolul V

Dilema între două țărâmur

A trebuit să-l scuturăm bine pe Nu-Linie, care nu putea să-și revină din uimire. Țasta să fie tărâmul zmeilor fîoroși și al zmeoaicelor diavolițe? De aceea a schimbat el biberonul direct cu paloșul ca să fie întreat de chiar sora zmeului în carne și oase de zmeoaică, dacă știe sau nu să citească? Acum, nu că el nu ar cunoaște taina literelor și a cifrelor, dar ce o să zică Da-Miorlau când o să audă una ca asta? Ce femeie s-ar mărita cu un bărbat pe care o zmeoaică, fie chiar și sora zmeului, l-a luat peste picior? Dar dacă această întrebare e, de fapt, o parolă? Poate au început să circule și pe aici falși Feți-Frumoși. Poate chiar zmei falși.

După o convorbire cu el însuși, Nu-Linie își spuse că cel mai bun lucru e să ia întrebarea ca pe o parolă. În consecință, îi răspunse așa, într-o doară:

- Da, știu, zise pe un ton care, mai degrabă, ar fi vrut să spună: treacă de la mine, accept și jocul acesta. Îl apucă așa, deodată, un soi de regret că nu a ascultat de doica sa care a vrut să-l învețe să coasă nasturi, să împletească ciorapi, să spele geamuri fără spray Di-da, să facă deosebire între laptele de vacă și cel de bivoliță și multe alte treburi casnice. De fapt, zmeoaica aceasta ce-o fi vrând de la el? Ori poate vrea să-l ia de bărbat! L-a văzut așa nurliu și i-a picat cu tronc. Se uită bine la ea. Își aduse aminte de un înțelept de la curtea lui Aproape-Împărat care spunea că frumusețea fizică nu există, există doar imaginația și puterea noastră de a-i împodobi cu calități pe cei din jur. În consecință, se uită mai bine la ea, dar nu știa bine din ce parte să se uite și se consolă cu gândul că el nu prea are imaginație, iar zmeoaicei nu-i rămânea decât să-și caute un soț cu mai multă fantezie.

Capitolul VI

Nu-Linie „Ante Portes”

Când s-a văzut scăpat și de zmeoaica mijlocie, Nu-Linie o luă la goană și merse, dar nu prea mult, și iată-l ajuns la poarta palatului zmeului Ca-Fe-MINI. Palatul arăta pe dinafară după toate cerințele unui palat locuit de un zmeu hapsân. Era înconjurat de un șir de plopi și de un șanț de apă, care îl despărțeau de restul lumii și de ochii curioși ai musafirilor nepoftiți.

După ce studie poziția palatului, își însemnă pe hartă locul exact unde se afla pentru ca, în cazul în care va fi luat prizonier, să poată trimite mesajul din sticla de șampanie ce o avea pregătită. Mesajul cuprindea toate datele personale în mai multe limbi, urmând ca, la nevoie, să completeze și locul unde se afla. Sticla era adresată logodnicei sale, cu mențiunea: „Rog personal!”

După ce trecu printre al douăzecișicincilea și al douăzecișișaselea plop, după ce trecu și prin apa șanțului ce desparte palatul de uscat, Nu-Linie socoti că nu ar fi rău să ia o probă din ea, pentru ca, întors acasă, să-i facă niște analize. Și iată-l ajuns în fața intrării în palat, intrare ce arată foarte simplu. Nu părea să fie a unui zmeu milionar, ci a unui zmeu cu încredere în semenii săi. Părerea aceasta îi fu confirmată și de faptul că, în locul balaurului ce ar trebui să fie la poartă, se află un simplu zmeu. Regreta că nu știe cum se alinta un zmeu, zmeișor ori zmeunel, ca să-l poată defini mai bine.

După ce îi răspunse la salut, zmeul îl întrebă dacă are delegație pe tărâmul respectiv sau dacă este persoană particulară. Nu-Linie îi răspunse că este solul lui Aproape-Împărat și îi caută pe cei doi prinți, RO și AL, copiii împăratului.

Capitolul VII

Oare ce se-ntâmplă dincolo???

Când auzi despre cine este vorba, zmeul-paznic se transformă într-un zmeu-unchiaș, dispus să stea la povești cu Nu-Linie, căruia gândurile îi plecaseră razna, în căutare de capcane. Nu putea să-și închipuie că există palate fără de ele și aștepta ca unghiașul să se transforme în scorpie. Dar, parcă vrând să-l ia peste picior, zmeul-paznic îi dădu un halat alb și îi ură bun-venit în împărăția zmeului Ca-Fe-MINI și îi descrie în câteva cuvinte schița palatului. Sala de primire a vizitatorilor, sala de lucru a zmeului Ca-Fe-MINI, care este aceeași cu sala de culcare și de mese, apoi sălile de lucru ale copiilor, care îl slujeau pe Ca-Fe-MINI. Și cam atât.

Foarte mirat de toate acestea, Nu-Linie își luă halatul la spinare și porni în căutarea copiilor pe care îi găsi bine dispuși, luându-și micul dejun. După ce căzură unul în brațele celuilalt, își povestiră peripețiile prin

care trecuseră. Nu-Linie îi certă că nu au trimis nici o veste-poveste sau vreun mesaj tatălui lor care nu mai știa nimic de ei de atâta vreme. RO și AL îi răspunseră în cor că, în curând, li se termina stagiul și vor pleca acasă. Dar, până atunci, ghicindu-i curiozitatea, îl poftiră în sala de lucru a zmeului Ca-Fe-MINI ca să fie prezentat. Nu-Linie simți că-l trec fiorii la gândul că îl va vedea pe zmeu în carne și oase, el care a văzut zmei doar în cărțile de povești. Numără până la zece. Își caută punctul, să se convingă dacă e la locul lui. Își aduse aminte de câteva descântece mai vechi pe care le rosti în gând și porni în urma lui AL și RO.

Capitolul VIII

Nu-Linie într-o împărăție stranie

Ce văzu Nu-Linie când intră în sala zmeului Ca-Fe-MINI?

Un zmeu cu șapte capete care depășea tot ce își închipuise el despre zmeu. Un zmeu cu șapte capete și nu am mințit prea tare dacă am spune că erau mai mult pătrate decât rotunde. Era o liniște în această sală de simțea chiar trecerea norilor pe cer. Era ora de lucru a zmeului Ca-Fe-MINI, ora în care el își rezolva problemele împărăției cu ajutorul copiilor.

Dar să spunem cum arătau imaginile din fața ochilor lui Nu-Linie.

Fiecare cap se odihnește pe o măsuță din lemn de abanos sculptat și are dedesupt o perniță roșie din mătase naturală, brodată cu fir de aur. Fiecare cap are numele său: Cap-Daf1, Cap-Daf2, până la Cap-Daf7. Fiecare Cap-Daf face ce îl taie capul, deci are personalitatea sa. Dacă are poftă, lucrează, dacă nu, se odihnește pe pernița sa cu monograma de aur. Fiecare

copil are în grijă câte un Cap-Daf, același pe toată perioada stagiului. Peste toți copiii se află un șef, un copil ce se numește Copil-De-Sistem. Este un copil silitor, grijuliu cu sănătatea zmeului Ca-Fe-MINI, un fel de medic curant care răspunde de toate indispozițiile, de durerile de cap și de burtă ale zmeului. Copilul-De-Sistem, în fiecare dimineață, frumos îmbrăcat și zâmbitor, îi urează zmeului Ca-Fe-MINI o zi bună. Îl ajută să-și facă toaleta, iar când zmeul este gata pentru o zi de muncă, îi cheamă pe ceilalți copii în sală. Nici un copil nu are voie să se adreseze zmeului fără a-l consulta pe Copil-De-Sistem care hotărăște dacă zmeul este într-o formă bună de lucru sau nu.

Zmeul Ca-Fe-MINI are o încredere deplină în Copilul-De-Sistem căruia îi dă puteri de a decide ce sete bine sau nu în legătură cu acțiunile sale și în concordanță cu starea sa de sănătate.

Capitolul IX

*Liniște, zmeul Ca-Fe-Mini
vorbește copiilor*

Copilul-De-Sistem repartizează fiecărui copil Cap-Daf-ul său, copilul primește un nume și o poreclă, care îi asigură legătura cu zmeul. RO se numește UIC-1 cu parola „Roxana”, iar AL, UIC-2 cu parola „ALEX”. Toți copiii sunt încântați de aceste schimbări și le place să fie alintați așa.

În sala de lucru a zmeului domnește o bună dispoziție. Dar, să fim bine înțeleși, o dispoziție interioară. Nimeni nu are voie să-și deranjeze vecinul și să tulbure liniștea.

Fiecare Cap-Daf are optzecișidoi de dinți și, spre deosebire de noi, oamenii, care atunci când ne referim la toți dinții spunem „dantura noastră”, dantura zmeului se numește „tastatură”. Deci tastatura Cap-Daf-ului este formată din optzecișidoi de dinți. Un dinte poartă numele de „tastă”. Fiecare dinte-tastă are un nume. Un nume este format dintr-o literă sau o cifră.

După ce Copilul-De-Sistem a anunțat buna dispoziție a zmeului, fiecare copil se așază în fața Cap-Daf-ului. Apasă pe dintele-tastă H, apoi pe cel cu numele E, apoi pe dintele-tastă L, încă o dată pe L, apoi pe dintele-tastă O, formând cuvântul HELLO, ceea ce înseamnă „bună ziua zmeului Ca-FE-MINI! Ne primești în împărăția ta spirituală?” În afară de dantura-tastatură, Cap-Daf-ul are și un ochi. Un ochi mare, care îi ocupă aproape toată fața, numit de copii ochi-ecran. Atunci când copilul a apăsă pe o tastă-dinte, numele tastei respective apare pe ochiul Cap-Daf-ului.

Copilul UIC-1 cu parola Roxana, care nu este decât RO, a apăsă pe tastele-dinți pentru a forma cuvântul HELLO. Cuvântul a apărut pe ochiul-ecran, ochi care îi supraveghează pe copii să nu greșească și să se corecteze singuri. E bine să știm că zmeul nu primește decât cuvinte și propoziții corecte, cunoscute de el și bine întrebuințate.

În momentul în care copilul UIC-1 s-a adresat cu un HELLO corect, zmeul îl întrebă:

- Cine ești tu? Spune-mi parola ta!

Toate acestea sunt pentru ca nici un străin să nu poată intra în împărăția sa spirituală pentru a distruge munca copiilor. După ce zmeul a recunoscut-o pe RO, i-a urat spor la muncă.

Nu-Linie se trezi stând cu gura căscată la toate acestea și își spuse că așa zmeu de treabă nu mai văzuseră poveștile. Și se trezi în el dorința să poată face tot ce fac RO, AL și ceilalți copii. Oare zmeul îl va accepta și pe el? Se va putea juca și el cu jocurile copiilor!

Îi studie pe copii. Toți erau atenți și absorbiți de ceea ce făceau și ar fi putut paria pe o broască țestoasă că nici o oală cu înghețată nu i-ar fi trezit pe copii din nebunia ce îi apucase. Da, zmeul Ca-Fe-MINI era un zmeu de treabă! După ce copiii își terminară partea lor de lucru, zmeul îi lăsa să se joace cu toate jocurile. Ba, mai mult, chiar el se jucă cu ei. Și câte jocuri știa el! Doar zmeul Ca-Fe-MINI îl mai întrecea în jocuri.

În ce limbă reușesc copiii să se înțeleagă cu zmeul Ca-Fe-MINI? Nu știu ce limbă vorbesc alți zmei, dar Ca-Fe-MINI

vorbește cu copiii în câteva limbi-lingvaje. Copiii învață în prima parte a stagiului aceste limbi-lingvaje și abia apoi pot conversa cu zmeul. Nu-Linie se arată și el dornic să învețe împreună cu RO și AL aceste limbi-lingvaje în timpul rămas până să plece acasă.

Dacă sunt cumiți, ascultători, silitori și îl slujesc cu credință, zmeul Ca-Fe-MINI le dă copiilor câte un zmeu-pui, ca să-l ducă la casele lor. Cu atât mai mult, Nu-Linie își dori să se instruiască pentru ca, apoi, întorși acasă, să se joace cu RO și AL cu puiul de zmeu. Și-o închipui pe Da-Miorlau sorbindu-l din ochi atunci când vor ajunge acasă și i-l va pune la picioare pe zmeu-pui. Spera că până va ajunge din nou pe tărâmul oamenilor să se fi schimbat gustul pământenilor pentru luptele cu săbii, spade și alte rămășițe ale cavalerilor-fosile. Abia acum înțelese rostul zmeoaielor și al întrebărilor lor. Înțelese acum că puterea fizică nu înseamnă nimic pe lângă puterea minții.

După ce copiii își terminară treaba și se săturară de jocuri, apăsă pe tastele cu literele B, Y și E, pentru a forma cuvântul BYE, adică:

„La revedere, zmeule Ca-Fe-MINI! Ne-am simțit bine în împărăția ta spirituală!” Zmeul le răspunde copiilor: „Bună ziua! Ați făcut o muncă pe cinste, vă voi răsplăti!”

Capitolul X

La drum cu zmeul-pui

După ce Nu-Linie învăță conștiincios tot ce studiau RO și AL și după ce li se termină stagiul, toți trei se pregătiră de întoarcerea pe tărâmul oamenilor. Erau bucuroși că vor ajunge acasă la cei dragi, însă erau și triști că se vor despărți de zmeul Ca-Fe-MINI. Dar zmeul se ținu de cuvânt. Le dăruie un zmeu-pui. Își luară adio de la copiii care mai rămâneau, de la zmeul-paznic, de la zmeul Ca-Fe-MINI, cu promisiunea că vor mai reveni, că vor avea grijă de zmeul-pui.

Îi lăsăm să se descurce singuri pe drumul de întoarcere și le dăm întâlnire pe pământ.

Ajunși acasă, nu se mai săturară să povestească celor dragi tot ce au văzut, să le arate zmeul-pui și să-i învețe să-l folosească. Apoi vrăjitorii îl transformară pe Nu-Linie în Nu-Motanul spre marea bucurie a lui Da-

Miorlau, care reînflori sub ochii dragi ai lui Nu-Motanul.

După ce totul reintră în normal, după ce Da-Miorlau se numi Da-Miorlau-Motanul, Aproape-Împărat dădu o mare petrecere la care chemă toți vecinii, morți de curiozitate să-i vadă pe RO și AL și pe Nu-Motanul. Dar mai ales pe zmeul-pui.

Rezultatul este că părinții nu îl mai țin de rău pe zmeul Ca-Fe-MINI, iar copiii abia așteaptă să-l cunoască.

Aceasta ar putea fi o versiune a poveștii zmeului Ca-Fe-MINI, așa cum l-au cunoscut și îndrăgit Nu-Motanul și copiii RO și AL.